

La Revolució és Femenina

Öcalan, Abdullah

2010

Pensar i escriure sobre la qüestió de la dona significa qüestionar tota la història i la societat. La raó d'això és l'escala sense precedents de l'explotació sistemàtica de la dona.

Des d'aquest punt de vista, la història de la civilització pot definir-se com la història de les pèrdues de les dones. Al llarg d'aquesta història —la història de Déu i els seus serfs, dels senyors i els serfs, de la indústria, la ciència i l'art— es va establir la personalitat patriarcal de l'home. Això va suposar una pèrdua per a la societat en el seu conjunt; el resultat va ser una societat sexista.

El sexisme és tant un instrument de poder com una arma que, al llarg de la història, s'ha emprat de manera permanent en tots els sistemes de civilització. En realitat, cap grup social ha sigut explotat física i psicològicament en la mateixa mesura que les dones. La varietat de formes d'explotació de les dones és evident. Una dona produïx descendència. Servix com a mà d'obra gratuïta. Els treballs que ningú vol fer recauen sobre ella. És una esclava obedient. És l'objecte permanent del desig sexual. És un dispositiu publicitari. És una mercaderia valuosa, de fet, és la reina de totes les mercaderies. Constrüïx els fonaments sobre els quals un home pot produir i reproduir el seu poder com un instrument continu de violència. Podem descriure amb precisió els 5000 anys d'història de la civilització com una «cultura de la violació».

En l'era del capitalisme, el sexisme es va emprar de manera particularment pèrfida com a instrument ideològic. El capitalisme, que va prendre el relleu de la societat sexista, no es va conformar amb utilitzar a les dones simplement com a mà d'obra gratuïta en la llar. Les va transformar en objectes sexuals, les va convertir en mercaderies per a ser oferides a la venda en el mercat. Mentre que un home només pot vendre la seua mà d'obra, una dona està física i psicològicament totalment en venda. D'aquesta manera sorgeix la forma més perillosa d'esclavitud. El sistema assigna un paper estratègic al domini sobre les dones en relació amb l'expansió de l'explotació i el poder. A mesura que s'expandix la repressió tradicional de les dones, tots els hòmens es convertixen en socis del poder. Així, la societat es veu aclaparada per la síndrome de l'expansió total del poder. La condició de la dona conferix a la societat patriarcal tant el sentiment com el concepte de dominació il·limitada.

Considerar a la dona com el sexe biològicament incomplet és pura ideologia i producte de la mentalitat patriarcal. Esta doctrina forma part integrant de tot l'esforç acadèmic[1], ètic i polític per presentar esta condició com a normal. És trist que les pròpies dones s'hagen acostumat a donar per descomptat este paradigma. La naturalitat i la inviolabilitat sagrada d'aquesta suposada condició inferior, que diversos pobles han subscrit durant mil·lennis, és igualment vàlida per a les dones i modela el seu pensament i el seu comportament. Per tant, hem de tindre sempre present que cap grup ètnic, cap classe, cap nació ha sigut sotmesa tan sistemàticament a l'esclavitud com les dones. La història de l'esclavitud de les dones encara no s'ha escrit i la història de la llibertat continua esperant a les seues autores.

El fet que les dones s'acostumaren a l'esclavitud va permetre establir una jerarquia i va obrir el camí per a l'esclavitud d'altres sectors de la societat. L'esclavitud dels hòmens va vindre després de l'esclavitud de les dones. La diferència entre l'esclavitud basada en el gènere i l'esclavitud d'una classe o una nació és que, a més de ser una repressió subtil i de gran abast, està garantida per mentides carregades d'emotivitat. Va ser l'esclavitud de les dones en tota la societat el que va aplanar el camí per a totes les altres formes de jerarquia i estructures estatals. Això va ser desastrós no sols per a les dones, sinó també per a la societat en el seu conjunt, llevat per a un xicotet grup de poders jeràrquics i estatistes.

Per això es va passar per alt qualsevol camí que conduïra a una crítica profunda de la ideologia patriarcal i les seues institucions dependents. Un dels pilars més importants d'este sistema és la família com a institució. La família és un xicotet Estat concebut pels hòmens. El significat de la família al llarg de tota la història de la civilització residix en la força que li han atorgat els governants i l'aparell estatal. L'orientació de la família cap al domini masculí i, a través d'això, la seua funció, aconseguida amb èxit, com a nucli de la societat estatista garantixen que les dones facen un treball il·limitat i no remunerat. Al mateix temps, crien als fills, complint amb el requisit estatal d'una població suficient, i servixen de model per a la difusió de l'esclavitud en tota la societat.

Si no reconeixem el fet que la família és un micromodel de l'Estat, és impossible realitzar una anàlisi competent de la societat d'Orient Mitjà. L'home d'Orient Mitjà, havent-ho perdut tot, es rescabala amb la dona. Com més se li humilia públicament, més se centrarà l'agressivitat resultant contra la dona. L'home, impotent i enfurit perquè no pot defensar-se de la seua societat, es comporta com un tirà en la família i es torna violent amb la seua esposa i fills. Amb els anomenats «assassinats per honor», l'home que permet que els seus valors siguin xafats en la societat intenta descarregar la seua ira sobre la dona.

Pel que fa a la societat d'Orient Mitjà, he d'afegir que les influències tradicionals de la societat patriarcal i estatista no s'han fusionat de cap manera amb les influències de les formes més modernes de la civilització occidental, sinó que formen un conglomerat que pot comparar-se amb un nus gordià.

Analitzar els conceptes de poder i dominació en referència a l'home resulta extremadament difícil. No és tant la dona la que es nega a qualsevol canvi, sinó l'home. Abandonar el paper de mascle dominant faria que l'home se sentira com un governant que ha perdut el seu regne. Per tant, hem de mostrar-li que és precisament esta forma buida de dominació la que li impedeix ser lliure i li converteix en un reaccionari.

Aquestes anàlisis són més que simples observacions teòriques, ja que tenen un significat existencial per a la lluita kurda per l'alliberament. La llibertat del poble kurd pot considerar-se inseparable de la llibertat de les dones, per la qual cosa ens hem organitzat en conseqüència. Si la nostra aspiració a la llibertat no ha sigut derrotada malgrat els atacs de les potències imperials i les forces reaccionàries locals, gran part del mèrit es deu al Moviment de Dones Lliures i a la consciència que aquest ha generat. En la nostra opinió, no pot haver-hi un Kurdistan lliure sense dones lliures.

Este punt de vista filosòfic i social no és en absolut una maniobra política tàctica per a atraure a les dones a la lluita. El nostre objectiu és construir una societat democràtica, durant el procés de la qual els hòmens experimentaran un canvi. Crec que, en analitzar la nostra experiència de lluita fins a la data, hem arribat a comprendre a l'home mimat, dominant, opressiu i explotador de la societat patriarcal. Esta va ser la resposta més adequada que vaig poder trobar respecte a la lluita de la dona per l'alliberament: atrapar a l'home patriarcal, analitzar-lo i «matar-lo». M'agradaria anar un pas més enllà. M'atreviré a redissenyar a l'home amb una personalitat pacífica. L'home clàssic serà analitzat i «assassinat» per a aplanar el camí cap a l'amor i la pau. En este sentit, em considere un treballador en la lluita per l'alliberament de la dona.

La contradicció entre els sexes té una història de 5000 anys i constitueix la lluita fonamental del segle XXI. Les dones estan oposant-se amb vehemència. És gràcies a aquesta lluita que el problema és evident hui dia. Hi ha hagut algunes personalitats femenines destacades en la història que van deixar empremta a través de les seues vides, els seus pensaments i les seues accions. Aquesta oposició de les dones ens mostra alguna cosa: sense la lluita contra la ideologia i la moral patriarcal, contra la seua influència en la societat i contra els individus patriarcal, no podem aconseguir la llibertat en les nostres vides, ni construir una verdadera societat democràtica, per la qual cosa el socialisme no pot dur-se a terme. La gent no sols anhela la democràcia, sinó que vol una societat democràtica sense sexisme. Sense la igualtat entre els sexes, qualsevol crida a la llibertat i la igualtat és inútil i il·lusoria. Igual que els pobles tenen dret a l'autodeterminació, les dones han de determinar el seu propi destí. No és una qüestió que pugui deixar-se de costat o posposar-se. Al contrari, en la construcció d'una nova civilització, la llibertat de les dones serà essencial per a establir la igualtat. En contrast amb les experiències del socialisme real i les lluites nacionals per la llibertat, crec que l'alliberament de les dones és més significativa que l'alliberament de les classes o les nacions.

Per la nostra experiència en la lluita, sé que la lluita de les dones per l'alliberament ha d'enfrontar-se a una oposició extremadament forta tan prompte com entre en l'esfera política. No obstant això, sense una victòria en l'àmbit polític, no pot haver-hi assoliments duradors. Una victòria en l'arena política no significa que les dones vagin a prendre el poder. Més prompte al contrari, la lluita contra les estructures estatistes i jeràrquiques significa crear estructures que no estiguen orientades a l'Estat, sinó que conduïsquen a una societat democràtica i ecològica en la qual els sexes siguin lliures. Així, no sols les dones, sinó la humanitat en el seu conjunt, eixiran guanyant.

Notes:

- Traducció i edició per La Conquista del Panda finalitzada a l'octubre de 2025.
- Els continguts de la versió en català de La Biblioteca Anarquista es troben sota llicència CC BY-NC-SA 4.0.
- En la mesura que oferim el nostre treball pel bé comú, creiem important crear també formes de col·laboració en la sostenibilitat d'aquest projecte autogestionari i alternatiu. Si t'agrada el nostre treball, considera fer un donatiu☒.

Öcalan, Abdullah
La Revolució és Femenina
2010

The Revolution is Female
Traducció a l'anglès per David Macdonald. Traducció al català i edició finalitzada a l'octubre de 2025
per La Conquesta del Panda, sota llicència CC BY-NC-SA 4.0

www.labibliotecaanarquista.cat